

Arrest

nr. 181 091 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 22 januari 2013, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers om, op

medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 19 maart 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.01.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[D.E.] [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

[K.S.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document de dato 29.11.2012 bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift.

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 19.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan

betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de artikelen 9ter, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht. Zij betogen tevens dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"a. 1.

Verzoekers zijn van oordeel dat de bovenvermelde rechtsregels geschonden zijn en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Wat betreft de eerste reden van afwijzing is het zo dat verzoekers wel degelijk een correct ingevuld standaard medisch getuigschrift hebben neergelegd onder stuk 2.

Verzoekers legden 2 getuigschriften neer waarvan 1 door Dr. [V.] volledig en correct werd ingevuld.

Er is derhalve geen sprake van een gebrekkige neerlegging.

Het tweede getuigschrift werd ter info toegevoegd en ingevuld door de huisarts. Dit is enkel aanvullend op het getuigschrift van Dr. [V.].

Verder beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zich in haar motivering tot een stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van art. 9ter §1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Artikel 9ter §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar bij verblijft.

In casu motiveert de bestreden beslissing geenszins waarom deze tweede situatie niet van toepassing zou zijn.

De arts-adviseur motiveert ook niets omtrent deze tweede voorwaarde. De arts-adviseur spreekt enkel over het al dan niet aanwezig zijn van een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit.

*De motivering van een bestuurlijke beslissing moet de bestuurde minimaal toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponereerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.
(RvV nr. 83.956 van 29 juni 2012)*

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

Verder is het zo dat de verwerende partij uitgaat van een te beperkte interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelt het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging immers niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vast[...]gesteld.

De rechtspraak van de RvV is hieromtrent eenduidig!

De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend!

a.2.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie genomen beslissing is verder in realiteit reeds een beoordeling ten gronde, en staat dus gelijk aan machtsoverschrijding.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet, welk artikel helemaal niet toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren omwille van redenen aangehaald in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing stelt dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet kan afgeleid worden dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Evenwel blijkt uit het standaard medisch getuigschrift dat verzoekster lijdt aan een depressie met suïcidegevaar, hetgeen gevaar voor de eigen integriteit vormt en een gevaar vormt voor anderen.

Indien er gevaar is voor de eigen integriteit en de integriteit van anderen, is het niet correct van de arts-adviseur om te stellen dat het suïcidegevaar enkel van speculatieve aard is.

De stelling dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, is dan ook niet correct gemotiveerd.

Het standaard medisch getuigschrift stelt immers volkomen het tegenovergestelde.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie heeft duidelijk eigenlijk een beoordeling over de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf willen uitvoeren. De verwerende partij heeft zich dus schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding door over te gaan tot een beoordeling ten gronde, maar de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren, dat de bestreden beslissing dan ook duidelijk een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont.

De aanvraag van verzoekster valt dus niet onder hypothese 4° van de hypothesen van onontvankelijkheid.

De aanvraag had dus onontvankelijk verklaard moeten worden en er had over de gegrondheid van de aanvraag beslist moeten worden. Immers de beoordeling van de inhoud van het standaard medisch

getuigschrift behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en betreft enkel de gegrondheid van de zaak. Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de door verzoekers aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. De door verweerder aangestelde controlearts heeft namelijk geuid dat de problematiek die wordt aangevoerd – een reactionele depressie – geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dient te worden beschouwd als een emotionele toestand die ook zonder behandeling over afzienbare tijd zijn beloop kent en gunstig evolueert en dat het risico op suicide waarnaar wordt verwezen van louter speculatieve aard is. Deze arts heeft daarnaast gesteld dat de behandeling van infertiliteit buiten het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt en heeft geconcludeerd dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat een tweede getuigschrift dat verzoekers bij hun aanvraag voegden en dat is gedateerd op 29 november 2012 niet kan worden beschouwd als een standaard medisch getuigschrift in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat dit document geen verwijzing bevat naar een identificeerbare patiënt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dient te worden afgewezen indien een ambtenaar-geneesheer of een door de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde aangewezen geneesheer in zijn advies vaststelt dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals gedefinieerd in § 1, eerste lid van hetzelfde artikel.

Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van hun middel aan dat zij een standaard medisch attest aanbrachten dat volledig en correct werd ingevuld. Dit wordt door verweerder in de bestreden beslissing ook niet ontkend en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer kennis nam van de inhoud van het standaard medisch getuigschrift van 7 december 2012 en van de bijlage waarnaar in dit standaard medisch getuigschrift wordt verwezen.

Met hun betoog tonen verzoekers verder niet aan dat verweerder onterecht heeft vastgesteld dat in het tweede getuigschrift dat werd neergelegd geen enkele verwijzing naar verzoeker kan worden gevonden en dit getuigschrift niet nuttig kan worden aangewend aangezien niet vaststaat op wie het betrekking heeft.

Daarnaast moet worden herhaald dat in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer en dat dit advies samen met de bestreden beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht. De inhoud van dit advies dient derhalve, zoals reeds gesteld, te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies duidelijk gesteld dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt kennelijk actueel geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of voor zijn fysieke integriteit en heeft aangegeven dat er geen behandeling van deze aandoening vereist is aangezien deze ook zonder enige behandeling over afzienbare tijd zijn beloop kent en gunstig evolueert. De ambtenaar-geneesheer heeft dus de toetsingscriteria die zijn opgenomen in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in aanmerking genomen. Verzoekers kunnen in voorliggende zaak bijgevolg niet dienstig verwijzen naar rechtspraak waarbij werd vastgesteld dat deze toetsing niet of niet op een volledige en correcte wijze werd doorgevoerd. Tevens dient te worden gesteld dat, conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid iuncto artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, het enkel aan de ambtenaar-geneesheer toekomt om te

beoordelen of een vreemdeling al dan niet kennelijk lijdt aan een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet. De beschouwingen van verzoekers omtrent een aantal andere overwegingen die in de bestreden beslissing werden opgenomen door een ander ambtenaar met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) zijn in casu dan ook niet dienend. De eventuele gegrondheid van de grieven die verzoekers ontwikkelen met betrekking tot deze bijkomende uiteenzetting kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, nu de door de ambtenaar-geneesheer gemaakte analyse en voorziene motivering volstaan om deze beslissing te onderbouwen.

De door verweerder aangestelde controlearts heeft gesteld dat de door verzoekers aangevoerde medische problematiek “*kennelijk*” geen ziekte is zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 9ter, § 3, 4° van dezelfde wet laat verweerder toe om in een dergelijke situatie een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische reden onontvankelijk te verklaren. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Waar verzoekers voorhouden dat de door verweerder aangestelde controlearts verkeerdelijk stelde dat het suïciderisico waarvan melding wordt gemaakt in het overgelegde standaard medisch getuigschrift louter van speculatieve aard is en daarom niet kan worden weerhouden kan het volstaan te stellen dat zij niet aantonen dat deze controlearts enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn analyse incorrect is. De Raad merkt hierbij op dat nergens blijkt dat verzoeker reeds een zelfmoordpoging ondernam, dat nergens in het standaard medisch getuigschrift van 7 december 2012 en het bijgevoegde verslag kan worden gelezen dat hij aangaf zelfmoordneigingen te hebben en dat evenmin kan worden vastgesteld dat bepaalde beschermingsmaatregelen door de artsen die hij consulteerde werden overwogen om te verhinderen dat verzoeker zelfmoord zou plegen. Er moet ook worden benadrukt dat de psychiater die verzoeker consulteerde niet uitdrukkelijk aangaf dat er concrete aanwijzingen waren om te besluiten tot het bestaan van een suïciderisico, doch slechts op algemene wijze aangaf dat dit een “*mogelijk*” gevolg was van de stopzetting van de behandeling van een depressie. De bewering van verzoekers dat verzoeker een gevaar vormt voor anderen vindt evenmin steun in enig stuk.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing zijn gebaseerd op onjuiste gegevens of dat deze beslissing werd genomen, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hun betoog luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekers werd geweigerd. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekers bij hun terugkeer het slachtoffer z[ullen] worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door de depressieproblematiek van verzoeker waarbij er een suïcidegevaar is, wordt een terugkeer naar het land van herkomst als een onmenselijke, vernederende behandeling ervaren.

Door zijn ziekte is verzoeker niet in staat tot reizen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou een schending van artikel 3 EVRM uitmaken.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.”

3.2.2. De Raad kan slechts vaststellen dat niet blijkt dat de door verzoeker aangevoerde psychische problematiek tot gevolg heeft dat bij een terugreis naar zijn land van herkomst zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang komen en dat ook niet wordt aangetoond dat hij, indien zijn psychische problemen niet verder worden behandeld, in een situatie dreigt terecht te komen die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Er dient daarenboven op te worden gewezen dat het EHRM reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK